

Poesia | D. Sam Abrams

Portada d'un disc de Remei Margarit, de l'època en què era membre del grup Els Setze Jutges

Castells a la sorra dels dies

Remei Margarit
Pagès Editors
Lleida, 2009
Preu: 10 euros
Pàgines: 63

'Castells a la sorra dels dies' és el retorn d'una veu poètica sincera, sàvia i greu. Els poemes d'aquest recull de Remei Margarit són clarament el sediment pausat de la consciència i la creativitat

1 2 3 4 5

El retorn de la paraula viva

Remei Margarit (Sitges, 1935) ha tornat a la poesia després d'un prolongat hiat de 21 anys, durant els quals ha publicat tres novel·les i un llibre de relats. Ara bé, encara que *Castells a la sorra dels dies* sigui només el segon poemari de Margarit, cal fer constar que la poesia és el centre de l'obra de la nostra autora i la poesia amara completament la seva sensibilitat literària.

El recull és un cicle sostingut de 29 poemes breus, vitals i intensos. Els poemes constitueixen un veritable cicle líric, ja que es tanca sobre si mateix a partir d'una certa narrativa. Els poemes ressegueixen matissadament en paral·lel el pas de l'any natural vora el mar i el desenvolupament d'una relació amorosa profunda. Margarit controla perfectament el desplegament del cicle, que es descabdella a poc a poc, sinuosament, jugant harmoniosament amb l'alternança dramàtica de moments d'espera i ansietat, plenitud i dolor, entrega i retirada, explicitació expressiva i silenci, claredat i misteri...

Respecte a *La soledat i el desig* (1988), Remei Margarit ha extremat l'aposta estètica del seu discurs poètic. Ara els seus poemes són encara més concentrats, precisos, despullats, directes i memorables. A més, els poemes tenen un dring de veracitat, autenticitat i calidesa, d'una banda, i de serenitat, misteri i sensualitat, de l'altra, que ens remet directament a Joan Maragall i la seva extraordinària teoria de la paraula viva, entesa i aplicada, això sí, de manera correcta i responsable. Al mateix temps, Margarit posa en funcionament un subtil sistema de ressons, ecos i préstecs de clàssics moderns, com ara Maragall, Alcover i Salvat-Papasseit, que acaba fent més rics i profunds els textos del llibre.

Fruit d'una tasca d'observació

El lector de *Castells a la sorra dels dies* detecta de seguida que els poemes del llibre són el fruit d'una tasca lenta i segura d'observació, reflexió, escriptura i correcció. Els poemes són clarament el sediment pausat de la consciència i la creativitat. Un retorn ben reeixit.*

Ciència | David Bueno

Una visió humanitzada de les matemàtiques

Una de les disciplines científiques que més pànic acostumen a provocar entre els estudiants és la matemàtica. Fins i tot la GEC diu, textualment, que la "matemàtica és aquell camp en què hom no sap mai de què parla ni si allò que diu és veritat o no". Però la matemàtica, que va néixer com una necessitat humana ben tangible, la de comptar i mesurar, té bons addictes, com ara els físics, els enginyers i, per descomptat, els matemàtics, que no només la utilitzen i en gaudeixen sinó que la fan créixer. Des del punt de vista acadèmic, es defineix com la ciència que tracta de la quantitat i de la forma, tot estudiant-ne, des del punt de vista lògic, les seves relacions i estructures. Tanmateix, ¿la matemàtica moderna està tan allunyada de la condició humana com aquestes definicions podrien induir a pensar? A *Pasiones, piojos, dioses... y matemáticas*, Antonio J. Durán s'encarrega hàbilment de desmentir-ho.

Durán és catedràtic d'anàlisi matemàtica a la Universitat de Sevilla, i és autor de diversos llibres de divulgació. Però no us deixeu influir per un nom aparentment tan eixut com *anàlisi matemàtica*, perquè en aquest llibre Durán explica de manera molt amena, gairebé novel·lada, què són les matemàtiques i per què serveixen. I ho fa dins el context de la història humana, en un viatge a través del temps i de l'espai, des de la matemàtica desenvolupada per les cultures clàssiques fins a l'actual, des del centre de la Terra fins als planetes exteriors del Sistema Solar, i des de la petitesa del nucli atòmic fins a la immensitat de l'univers. I també, sobretot, des del punt de vista veherent i emocional dels seus grans matemàtics de la història. Un viatge que Durán no fa sol, sinó acompanyat d'una lectora imaginària que li va formulant preguntes, a les quals respon de manera intel·ligent i senzilla, sempre dins un context tangible i concret.

I per si no us heu fixat en el detall, qui l'acompanya és una lectora, no un lector, un missatge subliminar de la facilitat amb què es llegeix el llibre, el qual apel·la al fals mite que les persones de sexe femení no acostumen a estar tan ben predisposades per a la matemàtica -una idea falsa que, per cert, no fa gaire ha estat rebatuda en un treball científic-. En definitiva, un relat instructiu i sorprenent sobre el paper de les matemàtiques en la vida i la història, apte per a tots els públics interessats en el tema.*

Pasiones, piojos, dioses... y matemáticas

Antonio J. Durán
Destino
Barcelona, 2009
Preu: 22 euros
Pàgines: 480

1 2 3 4 5